

Dnešní neděli se modlíme za misie. Kdo je to misionář? V jednom ze svých dětských kázání otec Roman Vlček představuje misionáře jako záchranáře (<https://www.youtube.com/watch?v=p-QAJYy6dck>). Když je někdo v nebezpečí například ohně, nebo velké vody, zavolá hasiče. Pokud je v nebezpečí lidské zdraví, zavolá se zdravotní záchranář, tane-li kdo ve vodě, přivolá se plavčík. Záchranář hází záchraný kruh, podává záchranou ruku. Je zde i Záchranář par excellence, Bůh. Všem nám lidem jde přece o spásu a Bůh sám v Ježíši Kristu podává záchranou ruku. Misionáři jsou muži i ženy, kdo spolupracují na tom, co dělá Ježíš Kristus.

O jakou záchranu se jedná? Nedávno jsem slyšel vtip. Do nebe se dostane František Opršálek. Je tam sám, on a Pán Bůh. Když se dostane k slibované nebeské hostině, jak se o ní mluví v Písmu, tak ke snídani je rohlík s máslem a trocha kafe. K obědu je to samé a stejně tak i k večeři a to se opakuje každý den. Tu se ze zvědavosti podívá pan František Opršálek dolů, jak se daří lidem v pekle. S překvapením vidí, jak se tam prohýbají stoly a všeho je tam nepřeberné množství. Při první příležitosti, když opět zasednou s Pánem Bohem ke stolu, se zeptá: „Milý Pane Bože, jak je to možné?“

Pán Bůh mu odpoví: „Ale Františku, kdo by přece vařil pouze pro nás dva.“ Každý vtip má své slabiny. Tento je slabý po věroučné stránce, podobně jako naše české pohádky. Kde ten, který je skutečně velmi zlý a vrah od počátku, je vykreslován jako dobromyslný a vtipný čert, který navíc pomáhá a je spravedlivější jak kde kdo. Snad odtud se mezi lidmi šíří úsloví: „V pekle je alespoň teplíčko a jistě se tam najde i dost zábavy pro dospělé lidi...“ Ježíš učí, že opak je pravdou. Raně renesanční umělec Dante Alighieri v Božské komedii vykresluje peklo, jako místo, na jehož vstupní bráně je napsáno: „Zde zanech veškerou naději.“ Za branami pekla již totiž už žádná není. Peklo znázorňuje jako mnohapatrový jehlan s vrcholem směřujícím dolů. Jsou tam lidé mučeni démony podle hrůz, které způsobili. V nejnižším patře je v kusu ledu sám Satan (zde link na čtené dílo: <https://www.youtube.com/watch?v=RzleMbelzBc>). Alighieri zde nemluví o smrádku a teplíčku, ale maximálně studeném prostředí. Proč? Protože Satan nemá vztah k nikomu, snad jen vztah nenávisti, kterou si vybíjí na všech slabších jemu zotročených tvorech. Proto Dante Satana umísťuje do kostky ledu, jako stavu naprosté bezvztaznosti. Přidejme ještě, když už jsme u barokního kázání nahánějícího hrůzu, literární obraz pekla od C. S. Lewise v předmluvě knihy Rady zkušeného ďábla. Píše se zde, že mezi jednotlivými démony není žádné přátelství či kamarádství jako mezi kumpány ve zlém díle, ale ti silnější šlapou po hlavách těm slabším a je tam hierarchie nenávisti jedněch k druhým. Když se vrátíme k tématice záchranářství, tak právě od tohoto přichází zachránit Bůh člověka v podané ruce Ježíše Krista. A tu zprostředkovávají misionáři.

No a misionáři jsme my všichni. Příběh z evangelia o uzdravení slepého u Jericha nás vede k zamyšlení, co že je ten zástup učedníků a dalších lidí kolem Ježíše, kteří všichni jdou s ním. Je to obraz Církve. Církev, to je slovo z řečtiny - Ekklesia a znamená - svolané shromáždění. Ten, kdo ho svolal je Bůh, který se stal člověkem, Ježíš Kristus. Tedy Církev, jejímž středem je svolavatel Ježíš, jde

kolem slepého Bartimaia. On volá na Ježíše, ale světe div se, Církev ho okřikuje: „Bud' zticha, mlč!“ Jak je to možné? Lidé jsou sice svoláni Ježíšem, ale každý je tam z různých pohnutek, kterými se oni lidé točí asi jen kolem sebe. Řeší si své problémy vedle Ježíše a někdo navíc, tedy zde onen slepec, je pro ně otravou. Ježíš je však posílá: „Jděte a zavolejte ho.“ A toto je náš úkol, úkol Církve, tedy nás všech, svolaných Ježíšem. Přivádět k němu ty, kdo volají o pomoc.

Jak to udělat? Přivést toho volajícího do kostela? Kostel ani mše ale nejsou Ježíšem. Ani farář není Ježíš. „Bud' dobré mysli, vstaň, volá tě.“ Toto říkali lidé prvotní Církve tomu slepému a dovedli ho k Ježíšovi. Tedy říct dobré slovo i těm, kdo po něm touží. Vyslechnout jejich problémy, a pokud bude onen člověk chtít, tak se s ním za ty těžkosti pomodlit. Takto mu zprostředkovat setkání s živým Ježíšem. Slepý Bartimaios byl v temnotách. Lidé také prožívají své temnoty. Do nich můžeme svolat v modlitbě či praktické pomoci Ježíše. Až se s ním skrze nás či naše společenství setká, můžeme ho vzít dál, může ho připravit ke zpovědi, poté může zatoužit po svatém přijímání nebo svátosti nemocných.

Dnes budeme přispívat na misie i finančně. Je pěkné vidět, například na těchto stránkách českého papežského misijního díla (<https://www.missio.cz>), jak jsou podporovány školy, nemocnice, léková pomoc, studenti teologie, sirotci apod. v zemích jako je Tanzanie, Keňa, Malawi, Namibie, Uganda, Zambie apod.

Rozlučme se s myšlenkou: Bůh touží obejmout v Ježíši Kristu každého člověka, a my můžeme být jeho rukama, jeho ústy, podanou rukou. Misionář je ten, kdo pracuje na záchraně a my už dnes lépe víme od čeho.